

ærede Socialminister og siger til ham, at det er jo fuldkommen urimeligt at fremstille mig som en Modstander af Arbejdernes Organisationer og af den sociale Lovgivning. Jeg syntes ogsaa, jeg kunde mærke, at den højtærede Minister var en lille Smule genert over at skulle fremføre disse Paastande. Hele min offentlige Virksomhed, ogsaa mine offentlige Udtalelser i Sommer, taler jo stærkt imod denne Beskyldning. Jeg ved fuldt vel at skatte Betydningen af det moderne Organisationsvæsen, ogsaa af Arbejdernes Organisation. Jeg ved, at det kunde ikke undværes uden paa mange Steder at aabne Døren for Kaos i Stedet for en vis Orden. Det kunde ikke undværes mindst i en Krisetid, der truer Landets Erhvervsliv. Men en helt anden Ting er, at man i en saadan Krisetid ikke viser den Bøjlighed, som Situationen gør nødvendig, at man i en saadan Krisetid paa faa Undtagelser nær stift og stejlt opretholder Løntariffer, selv om det er ganske øjensynligt, at kun ved en Sænkning af dem vil Arbejdet kunne bevares for Landet og vil et større Antal Arbejdere kunne komme i Beskæftigelse. Og at man opretholder hele den kunstige, stive og stejle lavsmæssige Ordning, som er truffet for mange Fags Vedkommende, det er ogsaa som en Knytnæve til et blaat Øje i en Situation som den nuværende, bidrager til at forlænge den, til at skærpe og forværre den. Det er det, som jeg har dadlet, og det er det, som jeg mener er mod Arbejdernes virkelige Interesse. Jeg har ogsaa dadlet de Udskejelser, der finder Sted, Udskejelser som dem, vi kender fra Kolindsund-Sagen, fra Forholdet til Kristeligt Fællesforbund i Esbjerg og fra mangfoldige andre Tilfælde. Saadanne Udskejelser skulde finde Paatale ogsaa fra den højtærede Regerings Side, og man skulde ikke kunne komme til at staa overfor noget saadant som det, at den højtærede Statsminister kommer i en saadan Ekstase over den Højesteretsdom, der blev fældet, at han giver sig til at tiltale Højesteret paa en Maade, som aldrig før er set fra Repræsentanten for den ene Statsmagt overfor den anden.

Den højtærede Statsminister undrede sig meget over, at jeg havde kunnet mene, at det var Regeringens Sag at udøve en modererende, heldbringende Virkning paa Fagorganisationernes Optræden under Krisen, og baade han og den højtærede Socialminister sagde, hvad der er ganske stridende mod de faktiske Forhold, at jeg altid kun vendte mig mod Arbejderne, paapegede deres Fejl og forlangte, at de skulde rette

dem, men aldrig mod Arbejdsgiverorganisationer. Jeg tror ikke, jeg har talt en eneste Gang om disse Emner, uden at jeg paa det kraftigste har understreget, at det er til alle, Kravet rettes om at sætte Tæring efter Næring og om at lempe sig efter de forhaandenstående Forhold, ikke mindre til Arbejdsgiverne og Kapitalen end til Arbejderne. Jeg har Gang paa Gang fremhævet dette, men naar jeg har ment, at den nuværende Regering snarest kunde gøre Nytte ved at søge at paavirke Fagforeningerne, ja, saa er det ganske naturligt, fordi det er en Fagforeningsregering, fordi det er en Klasseregering. Det har sine meget store Ulemper, men hvis en samfundsmæssig Betragtning og en Betragtning, som er i Overensstemmelse med, hvad en Krisetid kræver, kunde blive fremført fra Ministeriet overfor de Kredse, der staaar det nær, vilde det i alt Fald være een Fordel derved. Men det har man aldrig set noget som helst Eksempel paa. Saa sagde den højtærede Minister, at saa kunde man lige saa godt forlange, at jeg skulde gaa ud og prædike for Forsikringsdirektører og Kulgrosserere. Men jeg har ingen som helst hverken politisk eller personlig Forbindelse med Forsikringsdirektører og Kulgrosserere som saadanne. Jeg har en Gang været Forsikringsdirektør, men det er nu snart en Snes Aar siden; jeg har intet med vore Forsikringsselskaber at gøre, hverken i Egenskab af Direktør eller Bestyrelsesmedlem, og endnu mindre har jeg med Kulgrosserere at gøre, saa det er en ganske urimelig Sammenligning; hvorimod den højtærede Regering virkelig staaar i et ganske særligt Forhold til Fagforeningerne og derfor maatte antages at kunne have nogen Autoritet der og skaffe sin Stemme hørt.

Og hvad nu den sociale Lovgivning angaar, ja, saa tør jeg vel uden Ubeskedenhed sige, at jeg har haft min Andel i den — og ikke nogen helt ringe Andel —, lige siden jeg traadte ind i det politiske Liv for snart 40 Aar siden, og til det sidste, ogsaa under den Regering, som jeg stod i Spidsen for. Dette vedkender jeg mig med Glæde, og netop fordi jeg ved, at der i ikke saa faa Kredse — og jeg kan desværre sige i voksende Kredse — næres ikke saa ringe Uvillie mod denne Lovgivning, en Uvillie, der paa ganske naturlig Maade skærpes ved Tidernes forøgede Tryk, har jeg paa hvert eneste offentligt Møde, jeg har holdt i Sommer, bestandigt fremholdt, at denne Lovgivning ikke kunde og maatte opgives, at den heller ikke maatte saboteres og svækkes, saaledes at den ikke kunde virke